

The image shows a close-up of a book cover, likely made of wood or a similar textured material. The cover is intricately carved with a central rectangular plaque. This plaque has a double border and contains the word "Galateni" written in a bold, red, Gothic-style font. Above the plaque, a carved wooden element resembling a bird's tail or a decorative finial is visible. Below the plaque, there are more carved wooden elements, possibly representing a bird's feet or a similar motif. The overall appearance is that of an antique or historical book binding.

Galateni

**Evanghelia curată și adevărată conduce
Biserica la har și la o viață de slujire**

**Direcții esențiale de credință și slujire în Epistola
către Galateni**

Ghid de studiu biblic

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

Septembrie - Octombrie 2024

pastor Octavian D. Baban

Conținut

GHID DE STUDIU BIBLIC	1
PARTEA 1A. INTRODUCERE.....	3
<i>Date despre autor și destinatari și timp</i>	<i>3</i>
<i>Problemele creștinilor din Galatia și scopul muștrărilor din epistolă.....</i>	<i>4</i>
<i>Structura și argumentele epistolei</i>	<i>5</i>
<i>Teme principale și subiecte profunde</i>	<i>8</i>
<i>Întrebări, sugestii, discuții:</i>	<i>11</i>
PARTEA 2A: GHID DE STUDIU BIBLIC.....	13
<i>Galateni 1: Evanghelia adevărată și viața creștină</i>	<i>13</i>
<i>Galateni 2: Evanghelia adevărată și harul</i>	<i>16</i>
<i>Galateni 3: Avraam, Legea și importanța credinței.....</i>	<i>19</i>
<i>Galateni 4: Înfierea și moștenirea, Duhul Sfânt și viața nouă</i>	<i>22</i>
<i>Galateni 5, Roada Duhului face diferența.....</i>	<i>25</i>
<i>Galateni 6, Evanghelia și slujirea creștină</i>	<i>28</i>

Partea 1a. Introducere

Date despre autor și destinatari și timp

Epistola către galateni este o epistolă circulară adresată de Pavel unui grup de biserici din zona Galatiei, o regiune din mijlocul peninsulei Anadoliei, aflată în Turcia de astăzi. Pe timpul lui Pavel, erau cunoscute două regiuni numite Galatia, ambele la mijlocul peninsulei Anadoliei. Prima era Galatia de sud, o regiune administrativă romană, a doua era Galatia de nord, regiunea geografică propriu-zisă cunoscută drept Galatia, și avea acest nume pentru că fusese colonizată de gali, strămoșii francezilor de astăzi. Galatia de sud a fost vizitată de Pavel în prima călătorie misionară, între anii 46-48, iar în cazul acesta, scrisoarea ar data din anii 48-49. Galatia de nord a fost vizitată în a doua călătorie misionară a lui Pavel, în anii 50-54, și atunci scrisoarea este datată mai târziu. În acest caz se poate ca scrisoarea să fie scris în anii 55-56, pe când Pavel era în Corint, în timpul celei de a treia călătorii misionare (Fapte 20:3).

Epistola are multe informații autobiografice, folosite ca să arate istoria convertirii lui Pavel și autoritatea evangheliei predicate de el. Deoarece Galatia nu este departe de Tars, cetatea copilăriei lui Pavel, folosirea acestor detalii biografice, poate să indice și o oarecare cunoaștere sau vecinătate, între Pavel și galateni, sau unii dintre galateni. Prin stil și prin mărturie internă, ca și prin atestarea externă epistola este înțeleasă de toți drept una din epistolele cele mai reprezentative ale lui Pavel, un fel de rezumat al Epistolei către Romani, cu mare accent pe importanța credinței și pe lucrarea Duhului Sfânt și cu explicații de rigoare despre rolul și limitele Legii de pe Sinai în istoria mântuirii noastre.

Pavel, se prezintă de la început (1:1, cf. și 5:2), ca apostol al lui Hristos, prin Hristos și prin Dumnezeu, nu de la oameni sau prin oameni. El subliniază astfel că slujirea, dar și autoritatea, precum și sursa evangheliei sale sunt ancorate în Dumnezeu.

În această regiune sosiseră după Pavel, niște învățătorii iudaizanți care au încercat să-i întoarcă pe noii creștini la Legea iudaică și să îl ponegrească pe Pavel, ca apostol. Ei promiteau o evanghelie mai adevărată, bazată pe regulile Legii, care îi va ajuta să progreseze spiritual. De aceea, Pavel le scrie uimit că nu poate crede cât de ușor s-au lăsat înșelați de acești învățători falși și îi ceartă, încercând să le corecteze greșeala și excesele în care căzuseră (multe poziții diferite, certuri, acuzații, mândrie, legalism) și să îi îndrume spre o viață

condusă de Duhul Sfânt așa cum trăiseră și la începutul întoarcerii lor la credința în Hristos.

Problemele creștinilor din Galatia și scopul muștrărilor din epistolă

Pavel scrie le scrie galatenilor pentru a-i îndrepta din eroarea în care fuseseră atrași de învățătorii falși. Aceștia i-au convins să primească un fel de „evanghelie a Legii” și îi învățau că, după ce au crezut în Hristos, singurul mod în care puteau ajunge oameni sfinți și maturi în viața creștină era să se întoarcă la ascultarea de Lege. Așadar, cu Hristos și cu credință, și cu Duhul Sfânt, la început, ca să se întoarcă din păgânism, și să li se ierte păcatele, iar apoi cu circumcizie și ascultare de Lege, și porunci, ca să devină creștini maturi și înțelepți.

Ca răspuns, Pavel le va spune că nu pot fi și cu Hristos și cu Legea, un adevăr foarte mare și uitat sau neînțeles, totuși, și astăzi de mulți (de exemplu, de credincioșii adventiști, și chiar de bisericile tradiționale, care încă folosesc porunci de regim alimentar, zeciuală, zile de sabbat, și încă folosesc din Lege, slujirea de preot, altarul, și jertfa cea nesângeroasă cum este ea numită, a prezenței lui Hristos în pâinea și vinul de la Cina Domnului).

Datorită acestor influențe, galatenii au ajuns confuzi în doctrină, prinși în certuri și neînțelegeri, au ajuns să se judece și să se disprețuiască unii pe alții, și plini de admirație, pe de altă parte, față de învățătorii falși. De asemenea, au ajuns neglijenți față de învățătorii lor cei buni, care îi învățau evanghelia așa cum era predicată de apostoli. Viața bisericilor din Galatia, căci erau mai multe biserici sau grupuri de casă, devenise o viață firească, plină de reacții și fapte, neînțelepte, nespirituale. Ei își pierduseră bucuria întoarcerii la credință în Hristos, și deveniseră oameni certăreți, confrunționali. Pavel este pus în poziția de a-i muștra și de a-i aduce pe un făgaș bun, spiritual. El trebuia astfel să le aducă aminte că este un apostol adevărat, cu autoritate recunoscută de ceilalți apostoli, și că evanghelia pe care au știut-o la început este cea bună, nu cea falsă practică acum. Adică, credința în Hristos, harul și lucrarea Duhului Sfânt, și dragostea frățească sunt forțele care îi ajută să trăiască o viață nouă, nu întoarcerea la Lege și primirea tăierii împrejur în trup. Pavel se străduiește să le arate că Legea a fost un bun îndrumător spre Hristos, dar nu mai mult. Acum trebuie să trăim prin credință în Hristos și prin prezența și călăuzirea Duhului Sfânt.

Într-un fel, Galateni este o epistolă care seamănă mult cu Epistola către Romani, doar că este mai scurtă. Totuși, există și deosebiri. Romani este mai complexă și are scop evanghelistic și de întărire a creștinilor din Roma, iar Galateni este o epistolă de muștrare care încearcă să vindece și să îndrepte viața unor biserici pe cale să își

piardă busola credinței și direcția de trăire a unei vieți creștine sfinte, sănătoase, energice și gata de lucrări bune.

Structura și argumentele epistolei

Epistola începe cu salutările obișnuite la Pavel care subliniază autoritatea sa de apostol și sursa evangheliei predicate de el. Pavel trece foarte direct la subiect, la certarea galatenilor, pentru că este foarte mâhnit de ceea ce se întâmplă. El îi ceartă destul de aspru pentru depărtarea lor de evanghelia adevărată (1:6).

Introducere: salut scurt, auto-justificativ, 1:1-5.

Pavel își prezintă autoritatea și sursa evangheliei.

Mesajul epistolei: Evanghelia trebuie vestită și trăită prin credință, pentru că numai prin credință vin harul lui Dumnezeu și Duhul Sfânt care ne pot duce cu adevărat la desăvârșire.

1. Detalii autobiografice și sursa apostoliei și evanghelie lui Pavel: 1:6-2:21.

Motivul scrierii:

Pavel este nevoit să apere Evanghelia, 1:6-10

Pavel are autoritate cu privire la evangheliile:

a. el a primit-o de la Hristos, ca toți apostolii 1:11-17

b. Apostolii au confirmat evanghelia lui Pavel, 2:1-21

2. Argumentul: Întâietatea credinței și a lucrării Duhului față de autoritatea Legii, 3:1-5:12. Argumentul epistolei este bazat pe o alternanță de două argumente, A-B:

A – argumentul bazat pe experiența creștină a galatenilor

B – argumentele bazate pe învățătura din Vechiul Testament.

a) *Argument adus din experiența convertirii galatenilor:* de la bun început, galatenii au cunoscut mântuirea și darurile Duhului prin acceptarea credinței în Hristos, nu prin ascultarea Legii, 3:1-5. De aceea, Pavel îi ceartă că s-au lăsat „vrăjiți”, „hipnotizați” de învățăturile eretice ca să creadă altceva.

b) *Argumentul adus din învățătura VT:* credința este înainte de Lege, 3:6-4.7

Credința a fost mijlocul prin care Avraam a fost considerat neprihănit, și aceasta s-a întâmplat înainte de Moise, înainte de Lege.

(1) Avraam a crezut, 3:6-9, Gen.15:6, 12:3,18:8, Hab. 2:4

- (2) Legea aduce blestemul, dar Hristos aduce binecuvântarea, 3.10-14, Dt.27:26, 21:23, Lev. 18.5;
- (3) Făgăduința este înaintea Legii, nu poate fi înlocuită de Legea venită cu 430 de ani mai târziu 3.15-20 (17).
- (4) Scopul Legii: ea nu dă viața, e un paznic, 3.21-25 (23).
- (5) Soluția: Identificarea cu Hristos, în botez 3.26-4:7
Duhul primit este un semn al înfierii în familia lui Dumnezeu, al ieșirii de sub Lege.

Pavel demonstrează că harul și credința reprezintă adevărata regulă a vieții cu Dumnezeu, și existau dinaintea Legii, așa încât o întoarcere la Lege, acum, după ce a murit și a înviat Hristos, nu are nici un sens.

c) Argument adus din experiența vieții galatenilor, 4:8-21:

c1. experiența lor păgână le indică faptul că întoarcerea la Lege este totuna cu întoarcerea la învățăturile începătoare pe care le aveau în păgânism, înainte de pocăință, 4.8-11

c2. experiența creștină a galatenilor le arată că Legea nu a avut efecte pozitive în Biserica lor. Acea credință care le-a adus mântuirea și care îi făcea fericiți, la început, și plini de altruism, a fost înlocuită de Lege care îi împarte în partide, îi face certăreți, suspicioși, invidioși, etc. 4.12-20

d) Argument adus din învățătura VT: Creștinii sunt prezenți în mod simbolic în imaginile și istorisirile din VT, ca fiii ai făgăduinței, asemenea lui Isaac, 4.21-31

d1. Simbolismul mamei, al capitalei și al muntelui:

Agar / Sara (Agar – este legământul Legii, de pe muntele Sinai, deoarece ea a fost izgonită în pustia Sinai; de asemeni, ea și Ismael simbolizează robia față de Lege). Ierusalimul pământesc, de asemenea, îi simbolizează pe iudeii necredincioși; Sara și Isaac, reprezintă legământul credinței, și copiii credinței, ai promisiunii, adică pe creștini; de asemenea, ei îi corespunde Ierusalimul de ceresc, „de sus”, numit și „mama” celor credincioși)

d2. Simbolismul fiului: Isaac cel promis / Ismael

Isaac îi reprezintă pe fiii Duhului, ai credinței, ai promisiunii; Ismael îi reprezintă pe fiii robiei, pe cei născuți natural, fără vreo promisiune divină asociată și fără vreun exercițiu special de credință. Iudeii sunt în mod ironic reprezentați aici, de către Pavel, în mod simbolic, prin Ismael (în mod obișnuit, ei erau reprezentați ca fiii ai lui Isaac), și reflectă prigonirea pe care o exercită urmașii lui Israel față de adevărații urmași ai lui Isaac

(creștinii, la Pavel), așa cum și Ismael l-a prigonit sau l-a disprețuit pe Isaac.

Atât istoria legămintelor (Avraam, Isaac, Iacov), cât și alegoriile VT (Sara și Agar, ca alegorii ale celor două legăminte: al făgăduinței – prin Hristos, Ierusalimul ceresc, și, respectiv, al Legii de pe Sinai – unde a fost și Agar silită să fugă, Ierusalimul pământesc; Isaac și Ismael, primul reprezentând pe Hristos și pe urmașii promisiunii, pe creștini, în vreme ce Ismael îi reprezintă pe credincioșii evrei care nu doresc să întoarcă la Hristos) confirmă înțâietatea lui Hristos și a legământului său în istoria mântuirii omenirii.

e) *Argument din experiența galatenilor*: nu poți fi și cu Legea și cu Hristos, în același timp, 5:1-12

3. Calitatea vieții noi, prin Duhul Sfânt, prin credință, 5:13-6:15.

a) Viața în Duhul Sfânt și roadele ei, viața firească și roadele ei, 5:13-26.

Faptele firii vechi

adulter
perversiuni sexuale
pasiuni necurate
senzualitate exagerată

idolatrie
vrăjitorie

dușmănie, ură
certuri, rivalitate
mâni necontrolate
neîmpăcare
împărțiri în tabere
invidiile
crimele

bețiile, îmbuibările
și altele asemenea lor...

nu moștenești Împărăția,
natura veche pofteste...

Rodul Duhului Sfânt

dragostea

[domnia Duhului, lui Hristos]
[cunoaștere, rugăciune, putere]

bucurie
pace
îndelungă răbdare
bunătate
facere de bine
credincioșie, fidelitate

înfrânarea poftelor
(autocontrolul)
[...]

nu intră sub jurisdicția Legii,
natura veche e crucificată,

[glorie deșartă]

[întărită pe alții]
[mușcă, atacă]

natura nouă e binevoitoare

b) Îndemnuri la o trăire responsabilă, în dragoste, în slujire:
6:1-15

- (1) natura greșelii creștinului: fără premeditare
- (2) slujirea creștină: purtarea greutăților altuia
- (3) slujirea creștină: veghere, bunătate
- (4) natura slujirii creștine: smerenie, nu divizare
- (5) natura slujirii creștine: dărnicie - ucenicul bun răsplătește învățătorul duhovnicesc; învățătorul spiritual este onest, nu abuzează de ucenici.

Încheiere, 6:16-18

- a) Rugăciunea finală, 6:16
- b) Mărturia finală, 6:17
- c) Benedicția, 6:18 – cu accent pe „Har”

Astfel, propria experiență a galatenilor cu privire la mântuire confirmă și ea înțâietatea credinței, a Duhului: ei au primit prin credință iertarea, darurile Duhului, bucuria dragostei dintâi, victoria împotriva păcatului, nu prin ascultarea Legii.

Teme principale și subiecte profunde

Un studiu atent al epistolei către Galateni conduce la observarea mai multor subiecte importante care se împletesc de-a lungul scrisorii. Aceste subiecte sunt parte din teologia specifică epistolei, și sunt baza sfaturilor și îndemnelor practice date de Pavel. În continuare puteți găsi câteva astfel de teme, identificate prin cuvintele lor cheie. Încercați să le găsiți și să le urmăriți în textul epistolei:

TEMA EVANGHELIEI:

O serie de discuții despre evanghelie. Ce este evanghelia adevărată și ce este o „altă” evanghelie, evanghelie revelată, evanghelie răsturnată, evanghelia pentru cei tăiați împrejur, evanghelia pentru cei netăiați împrejur, evanghelia pe care o vestește Pavel între neamuri, evanghelie venită de la oameni și prin oameni, evanghelie potrivită oamenilor sau conform oamenilor, evanghelie venită de la Hristos.

TEMA HARULUI:

Sublinierea harului. Pavel le dorește har și pace, harul lui Hristos, vorbește despre harul care i-a fost dat, harul lui Dumnezeu, că se poate cădea din har – dacă te întorci spre lege, că poți face harul să devină zadarnic, ineficient, dacă nu trăiești în har etc.

TEMA NEPRIHĂNIRII (A DREPTĂȚII, A JUSTIFICĂRII, A ÎNDREPTĂȚIRII):

Pe lângă Romani, Pavel scrie și aici mult despre neprihănire, socotit neprihănit, îndreptățire; credință: cel neprihănit trăiește prin credință, ce contează este credința care lucrează în dragoste, cei neprihăniți prin credință sunt adevărații fii ai lui Avraam cel credincios; am primit Duhul prin ascultarea credinței, prin credință avem făgăduința, prin credință așteptăm împlinirea promisiunilor cerești, nădejdea neprihănirii, tot ce mi-a rămas din viață trăiesc prin credință în Isus Hristos etc.

TEMA NATURII VECHI (FIRE, „CARNE”, TRUP; ÎNVĂȚĂTURI ÎNCEPĂTOARE):

Pavel explică faptul că lucrurile începute prin Duhul (viața nouă, mântuirea, iertarea, adopțiunea în familia lui Dumnezeu etc.) nu le poți finaliza prin trup sau prin natura veche, adică prin ascultarea unor reguli pentru trup și împotriva faptelor. Poftele trupului, faptele trupului, ale cărnii (firii pământești), cine trăiește în aceste pofte nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu, nu are moștenire în Împărăția lui Dumnezeu. Creștinii se aseamnă cu Isaac cel născut din promisiunea Duhului (fiul făgăduinței, al credinței), și au alte resurse spirituale. Iudeii care îl resping pe Isus ca Hristos, și vor să rămână în legământul Legii de pe Sinai, se aseamnă cu Ișmael, cel născut natural, din instinctele de supraviețuire normale – dar nu prin promisiune cerească; el s-a născut dintr-o femeie roabă și tipul acesta de viață condus de temeri și de robie, nu are viitor, este pământesc. Cel născut din femeia liberă, Isaac, este omul cu viitor ceresc, care va locui în Ierusalimul ceresc, care are moștenire în Împărăția lui Hristos.

TEMA CIRCUMCIZIEI:

Tăierea împrejur a fost poruncită ca semn al legământului Legii. Semnul a venit după ce Avraam a fost socotit neprihănit prin credință, prin ascultare. Tăierea împrejur, nu mai are sens, după ce a venit Hristos. Semnul intrării în legământul lui Hristos este credința și nașterea din nou, nu circumcizia. Nu se mai face nici o deosebire între evrei și ne-evrei, după venirea lui Hristos. A devenit doar un semn al laudei trupești, nu are importanță spirituală. Important e să fii o făptură nouă, o creație nouă în Hristos.

TEMA FIULUI ȘI A ADOPTIEI:

Înfierea este marele dar primit prin Hristos. Creștinii sunt adevărații fii ai lui Avraam, fii ai lui Dumnezeu, prin credință. Fiul și robul, vin de legăminte diferite. Evreii sunt fiii care au avut de nevoie de pedagogul Legii, până ce au ajuns la majorat, la venirea lui Hristos. Neamurile sunt fii care au fost adoptați în familia lui Dumnezeu prin credința în Hristos; moștenirea cerească este a celor care prin credință au devenit fii ai lui Dumnezeu. Moștenitorul de drept este Fiul divin, Hristos, și El își împarte moștenirea cu frații săi, cu cei care cred în El. Hristos este sămânța lui Avraam, și cine crede în Hristos, devine și el fiu al lui Avraam, al credinței.

TEMA ROBIEI:

Robia este marele neajuns al păcatului, dar și al legământului vechi. Păcatul ne face robi, iar Legea constată neputința noastră ca robi. Antinomia rob / om liber; stare de robie / stare de libertate. Hristos ne iartă și ne face liberi față de păcat. Atunci, libertatea trebuie apărută, robia față de Lege trebuie evitată, ca să nu ne întoarcem iar sub robia ei, în mod, personal, deliberat. Libertatea aduce responsabilitatea dragostei și slujirii; nu avem libertate și nu suntem liberi ca să ne manifestăm libertate spre răutate; libertatea are restrângerile ei, are limitările ei asumate responsabil, ca formă de ascultare de Dumnezeu și a respectului pentru libertatea celorlalți.

TEMA ZĂDĂRNICIEI:

A lucrurilor făcute degeaba, zadarnic, fără efect. Degeaba, în zadar, zadarnic, deșert. Dacă nu ne ținem strâns lipiți de Hristos, se poate să suferim în zadar, Pavel spune că s-a ostenit în zadar, că întoarcerea la Lege face ca Hristos să fi murit în zadar – pentru noi, nu mai ne este de nici un folos El zice nu vreau să fac harul zadarnic, nu umblați după glorie deșartă.

TEMA RETORICII MINCIUNII ȘI ADEVĂRULUI:

Minciuna și înșelarea iudaizanților a venit prin cuvinte amăgitoare. Cine v-a fermecat, cine v-a oprit din alegare și din convingerea cuvântului, cine v-a adus o convingere (înduplecare) care nu vine de la Dumnezeu, sunt convinși că și voi gândiți la fel...

TEMA VIAȚII:

Un termen important, pe care Pavel îl folosește de câteva ori. Viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu. Legea nu poate să dea viața, poate să dea doar condamnarea. Doar Hristos dă viața. Dacă semeni în Duhul, seceri prin Duhul viața veșnică.

ÎNVĂȚĂTORI FALȘI ȘI ADEVĂRAȚI, UCENICI BUNI, UCENICI NECHIBZUIȚI:

Aceștia se strecoară și spionează libertatea în Hristos, acuză, răstoarnă evanghelia, sunt convingători, se laudă, despart, atrag oamenii la fidelitate și râvnă față de ei, pun sarcini pe alții pe care ei nu le poartă, nu sunt onești, își poartă pedeapsa, cei afectați de ei trebuie ridicați cu blândețe duhovnicească; învățătorii buni au evanghelie curată, păstrează standarde înalte, au autoritate, au dragoste, nu se laudă, sunt deschiși, sinceri, nu pun sarcini pe care nici ei nu le poartă, se identifică cu Hristos, simt durerile nașterii celor credincioși (au compasiune, participă), trebuie răsplătiți; cei credincioși au parte de prigonire, de opoziție: Pavel, galatenii au fost prigoși; iudaizatorii evită prigonirea; laudă și zel: zel pentru lucruri bune - și în prezența lui Pavel, și în lipsa lui, zel pentru schimbarea fidelității - zel rău intenționat, ascuns; să purtăm greutatea unii altora, fiecare își va purta propria sarcină (pretenție).

TEMA RELAȚIILOR ÎN BISERICĂ, A AJUTORĂRII FRĂȚEȘTI

Suntem într-un trup ca să ne slujim unii pe alții. Tema „unii pe alții”. Să fim atenți să nu ne mușcăm și să nu ne devoram unii pe alții, să nu fiți distruși unii de alții, să nu aveți invidie unii pe alții, să nu ne întărâtăm sau provocăm unii pe alții, să vă purtați greutatea unii altora. Muștrați cu fermitate, dar și cu blândețe pe cei căzuți, fiți atenți să nu cădeți și voi.

Întrebări, sugestii, discuții:

1. Studiază cum este descrisă lucrarea Duhului Sfânt în Galateni, privind la următoarele versete din Galateni:

3.2-5. voi ați primit Duhul prin faptele Legii, sau prin ascultarea credinței? ...ce ați început prin Duhul, vreți să desăvârșiți prin reguli trupești? ...Cel ce vă dă Duhul din abundență și lucrează minuni printre voi, le face oare prin faptele Legii sau prin ascultarea credinței?

3.14. prin credință, ca Avraam, noi primim făgăduința Duhului, prin Hristos.

4.6. Și, pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică: „Tatăl”

4.29. Acum, ca și altădată: cel născut după trup a prigonit pe cel născut după Duhul...

5.5. Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea îndreptăririi.

5.16-18. Zic dar: umblați mereu prin Duhul, și nu împliniți niciodată poftele firii [cărnii]. ...firea dorește împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii... cine condus de Duhul, nu este sub jurisdicția Legii.

5.22-23. Roada Duhului, este, prin contrast: dragostea, bucuria, pacea, perseverența, facerea de bine, fidelitatea, blândețea, autocontrolul.

5.25. Dacă trăim prin Duhul, prin Duhul să și umblăm.

6.1. ... în caz că un om ar cădea deodată într-o greșală, voi, cei duhovnicești, ridicați-l cu o blândețe duhovnicească, privind la tine însuși, să nu fii ispitit și tu.

6.8. Cine seamănă în firea lui, va secera din fire - putrezirea; dar cine seamănă în Duhul, va secera din Duhul - viața veșnică.

2. Observă și discută cu cineva paralelismul dintre Epistolele către Galateni și Romani: ce teme și idei comune observați? Ce deosebiri?

3. Notează câteva versete importante, din Galateni, care au însemnătate pentru viața ta personală.

Partea 2a: Ghid de studiu biblic

Galateni 1: Evanghelia adevărată și viața creștină

SALUTĂRILE CREDINȚEI ȘI EVANGHELIA LUI HRISTOS (1-5)

Pavel îi salută pe galateni, deși nu a auzit vești prea bune despre ei, iar în salutul său le arată clar cum a primit el evanghelia și de ce este hotărât să o țină așa cum a primit-o: pentru a primit-o „nu de la oameni, nici printr-un om, ci prin Isus Hristos și prin Dumnezeu Tatăl care l-a înviat din morți”, și Dumnezeu este cel care l-a chemat să fie apostol. Salutul său ne dorește „har și pace” de la Hristos și de la Dumnezeu, pentru că Domnul Hristos „s-a dat pe sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din această lume rea, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.” Așadar, ce ne aduce mântuirea prin Hristos? Ea ne aduce iertare păcatelor, prin jertfa lui Isus, și smulgerea din lumea depravată de acum și din felul ei de viață. Astfel, ajungem să ne delimităm clar de depravarea din lume și să privim cu nădejde și curaj, înainte la împărăția lui Dumnezeu și să trăim potrivit cerințelor ei.

ÎNVĂȚĂTURA GREȘITĂ RĂSTOARNĂ PERICULOS EVANGHELIA CREDINȚEI (6-10)

Primejdia aceasta maximă se observă repede din cuvintele lui Pavel: „6. Mă mir că treceți așa de repede de la Cel ce v-a chemat prin harul lui Hristos la o altă Evangheliie.” Pavel explică bine că nu este altă evangheliie, dar unii vin și pretind că au o evangheliie mai profundă, mai adevărată, mai nouă etc. Apostolul Pavel este atât de supărat încât le spune că nici îngerii nu au drept să schimbe evangheliia și să predice altfel decât au vestit apostolii. Și orice ar face așa ceva, om sau înger, să ajungă sub pedeapsa Domnului (să fie „anatema”).

„Anatema” era un cuvânt care însemna vrednic de aruncat, de ars. El vine de la lucrurile folosite în templu la închinare. Cât timp erau folosite în Templu erau sfinte, puse deoparte, dedicate, unse cu untdelemn sfânt, când nu mai erau folosite la închinare, trebuiau aruncate, adică erau „anatema”. Nu puteau fi folosite în alte scopuri, dacă nu se mai foloseau la închinare pentru care au fost dedicate. Deci, Pavel spune că o asemenea evangheliie falsă, bazată pe ascultarea de Lege, împreună cu cei care o folosesc, nu mai este un lucru sfânt pentru Domnul, ci trebuie aruncat, pentru că este nefolositor, este anatema (Levitic 27:28). De asemenea lucrurile care au fost deja folosite pentru idoli, nu putea fi sfințite și folosite în Templu, chiar dacă era vorba despre lucruri scumpe și aur. Ele trebuiau distruse

(Deuteronom 7:25-27). O folosire asemănătoare apare și în Iosua 6:17, când toți împotrivorii față de Dumnezeu din cetate sunt „dedicați” Domnului adică sunt sortiți distrugerii, și numai Rahav și familia ei sunt salvați pentru că au dovedit credincioșie și au salvat pe spionii trimiși de Israel.

SURSA EVANGHELIEI ESTE DUMNEZEU ȘI SCRIPTURA (11-17)

Pavel mărturisește că el, ca apostol, a înțeles evanghelia doar prin revelație și prin citirea Vechiului Testament. El nu a avut nevoie să îi întrebe pe oameni, ci doar la sfârșit i-a consultat pe apostoli, ca să se verifice și nu cumva să fi înțeles ceva greșit.

Acest lucru înseamnă ceva important. Hristos a venit să predice evanghelia Împărăției și a încredințat mesajul și apostolilor, dar izvorul învățaturii se află în Vechiul Testament deja. Creștinismul nu este o noutate și o trădare a Vechiului Testament, ci o confirmare și împlinire profetică a acestuia.

De aceea, creștinii citesc și ascultă de VT, bazați pe ceea ce se înțelege clar din NT. Totuși, în VT multe lucruri sunt simbolice și sunt ascunse. Pavel a avut două perioade în viață, raportat la VT: în prima, a crezut că înțelege Scriptura VT, dar a fost un dușman al lui Isus și al creștinilor. În a doua, după întâlnirea cu Hristos cel înviat, pe drumul Damascului, a învățat din Vechiul Testament că Isus este Domnul, este Mesia care aduce iertarea de păcate și mântuirea tuturor celor ce cred.

Noi să ținem cu drag și prețuire și la VT și la NT, și să înțelegem VT prin intermediul NT.

SURSA EVANGHELIEI ESTE MESAJUL APOSTOLIC (18-24)

Pentru noi, învățătura apostolilor este în NT. Ea este cheia pentru înțelegerea VT. Nu te poți întoarce să citești VT și să crezi că înțelegi bine fără să te bazezi pe NT. Înțelegerea apostolilor ne confirmă sensul Scripturii revelate. Ea se bazează pe mesajul lui Hristos. Cine face așa, va trăi în înțelepciune, în dragoste frățească, și nu va cădea în excесе. Viața lui Pavel dinainte de a fi creștin, ne arată în ce fel de excесе poate cădea cineva care nu îl cunoaște pe Hristos din NT. Poți deveni naționalist, persecutor, îngust la minte, dacă nu privești la evanghelia apostolilor și a lui Hristos din NT. Doar evanghelia duce la credință, la slăvirea lui Dumnezeu, la jertfă și slujire frățească, așa cum s-a întâmplat și în viața lui Pavel.

APLICAȚII:

Ne dăm oare seama că învățătura evangheliei trebuie păstrată așa cum este transmisă în Scriptură? Orice întoarcere spre Lege sau orice îndepărtare este „anatema”. Cum înțelegeți acest lucru?

.....

.....

.....

Care este mesajul evangheliei adevărate? Vezi, de exemplu, 1 Corinteni 15:1-8. Știi și alte pasaje despre evanghelie?

.....

.....

.....

Dintr-un iudeu naționalist și radical, un prigonitor, Pavel a devenit un apostol al neamurilor. Dintr-un om violent, a devenit un om al jertfei, al înțelepciunii și al dragostei. De ce evanghelia adevărată are puterea de a schimba viața? Cum ți-a schimbat ție viața evanghelia?

.....

.....

.....

Ce probleme au apărut în bisericile galatene atunci când au părăsit evanghelia adevărată? Ce probleme pot afecta Biserica, astăzi, dacă nu suntem atenți și lăsăm să pătrundă o evanghelie falsă?

.....

.....

.....

Galateni 2: Evanghelia adevărată și harul

Pavel a găsit evanghelia adevărată în Scripturi și prin revelație directă apoi și-a verificat predicarea și misiunea consultându-i pe ceilalți apostoli, care erau în Ierusalim. Chiar Domnul l-a îndemnat într-o viziune să facă acest lucru. Rezultatul este că toți au fost de acord cu evanghelia înțeleasă de Pavel și mai ales, cu accentul pus pe har, pe credință și pe nevoia de a predica și păgânilor, fără a-i obliga să devină evrei, adică fără a-i chema la Lege, la circumcizie și la tradițiile evreiești.

PAVEL ȘI CONFIRMAREA EVANGHELIEI ADEVĂRATE (1-10)

Pavel și-a verificat predicarea. Aceasta înseamnă că și noi trebuie să fim atenți la înțelegerea Bibliei și să verificăm cu alți credincioși ce am înțeles și ce vestim. Pavel arată aici acordul tuturor că nu se poate cere unui creștin dintre neamuri să devină evreu (v. 3-5). Nu avem nevoie să devenim evrei, să ținem Legea, părți din ea sau pe toată, nici circumcizia. Creștinul este liber față de Lege și nu trebuie să devină rob al poruncilor ei (4).

Pavel îi numește pe acești învățători falși și iudaizanți drept „frați mincinoși”, niște oameni care se strecoară să pândească libertatea pe care o avem în Hristos și să ne aducă la robie. S-ar putea să fie și astăzi frați cu o predicare greșită, care vin să impună legi și practici nebiblice, sau biblice dar care aparțin legământului vechi, ca nu cumva să trăim o viață liberă în Hristos. Ce este de făcut? Pavel spune că ei nu s-au conformat deloc unor astfel de cerințe legaliste, arătate drept „spirituale”. Sunt și astăzi frați pasionați de reguli și standarde pentru orice: la nunți, la ordinări, la îmbrăcăminte, la program, la expresii liturgice, etc. Noi dorim ca adevărul Evangheliei să rămână cu noi, în Bisericiile noastre, și în predicare, în misiunile Bisericii (v.5).

Lecția Bisericii primare este că nimeni din apostolii și învățători mari ai Bisericii, nu a avut altă părere. Toți au fost de acord cu Pavel. Nimeni nu i-a corectat predicarea în nici un fel și nu i-a adăugat nimic. Această învățătură și decizie are o mare valoare.

Cei „cu vază” din Ierusalim au observat însă și nevoia de contextualizare culturală a predicării evangheliei. De aceea, ei au propus să existe o predicare către evrei – și toți au înțeles că apostolul Petru a fost ales în această privință de Dumnezeu, și să o existe și o predicare adaptată pentru neamuri – și toți au fost de acord că Pavel a fost chemat la această misiune. Pavel este efectiv considerat aici a fi unul din apostolii de seamă ai Bisericii. Iacov, Chifa (Petru) și Ioan l-au autorizat efectiv să facă această misiune. Ei au recunoscut chemarea lui Pavel, ca pe un „har” care i-a fost dat. Așa trebuie să considerăm și astăzi: orice lucrare, orice misiune, orice plantare de biserici, orice

predicare evanghelistică este un har de a-i sluji pe oamenii de lângă noi cu evanghelia (v. 9).

În același timp, cei „cu vază” din Ierusalim, au recomandat ca evanghelia să nu rămână niciodată o prezentare teoretică, intelectuală, ci să includă și ajutoare practice, sociale, care să ilustreze mila lui Dumnezeu (v. 10). Este de dorit ca și astăzi să facem exact la fel.

MĂRTURIA CREȘTINĂ ȘI INFLUENȚA LEGALISMULUI (11-18)

Relațiile în biserică, între frați, trebuie să fie armonioase. Uneori însă pot exista și discuții, ca aceasta între Pavel, Barnaba și Petru (v. 11-14). Ele însă trebuie să fie principiale și reținute, bazate pe argument biblic, nu pe dorința de ceartă și confruntare. Aici Pavel acuză faptul că în principiu toți apostolii au fost de acord cu extinderea evangheliei către neamuri, dar în practică, toți se fereau de naționalismul învățătorilor falși și erau gata să admită că erau două feluri de creștini: evreii cu evreii, și creștinii dintre neamuri, cu cei dintre neamuri. Unii, creștini de rangul întâi, ceilalți, creștini de rangul al doilea. Pavel le spune clar că standardele sunt aceleași, și că toți formează un singur trup al lui Hristos, Biserica, deci Biserica nu se poate împărți în două.

Evenimentul este spus ca să înțelegem că presiunea asupra galatenilor, ca să se întoarcă la Lege, era foarte mare. Învățătorii legalisti și iudaizanți reușiseră să îi intimideze și pe Petru și pe Barnaba. Creștinii din Antiohia începuseră să mănânce la două mese separate: la una iudeii, la alta ceilalți, dintre neamuri. Oare și noi putem fi intimidați de astfel de ipocrizie în practică?

Problema este expusă foarte precis de Pavel (15-18). Legea și cerințele ei nu a putut salva pe nimeni, doar credința în Hristos ne face drepecți sau neprihăniți. Atunci, să îl urmăm pe Hristos, nu Legea. Iar, dacă nu suntem perfecți, ci păcătoși, să ne străduim prin Hristos să fim slujitori ai credinței și neprihănirii, nu oameni care se complac în păgânisme. Direcția ascultării doar de Hristos este foarte clar arătată.

VIAȚA NOUĂ SE BAZEAZĂ PE HRISTOS (19-21)

Pavel încheie capitolul cu o adevărată coroană regală a credinței în Hristos. El spune că de fapt, am murit față de Lege, și acum, după ce am murit cu Hristos și am înviat cu El, ca la botez, prin credință, trăiesc cu credință și recunoștință față de Hristos. Versetul 20 este unul din cele mai frumoase versete din Biblie: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.”

APLICAȚII:

Ce tendințe legaliste sau care țin de Legea de pe Sinai se observă astăzi?
Ce răspuns biblic, sănătos avem din Noul Testament?

.....
.....
.....

În ce privințe evanghelia predicată de noi trebuie să fie sensibilă cultural și relevantă social, practică? Cum au făcut creștinii de atunci, în Galateni 2, și cum trebuie să fim și noi relevanți astăzi?

.....
.....
.....

De ce intimidare cu privire la învățături eronate este influentă? V-ați întâlnit cu astfel de lucruri în legătură cu Legea (preoție, altar, sabbat, regim alimentar, post, zeciuială, etc.) și astăzi?

.....
.....
.....

Sunteți de acord că versetul Galateni 2:20 este unul din cele mai frumoase din Biblie? De ce? Ați încercat să îl învățați pe de rost?

.....
.....
.....

Galateni 3: Avraam, Legea și importanța credinței

Pavel încearcă să explice celor din bisericile galatene că, dacă este să comparăm credința în Hristos cu Legea de pe Sinai, locul dintâi este ocupat de credința în Hristos, care este înainte de venirea Legii și este și continuă și după Lege, după venirea lui Hristos.

CREDINȚA ÎN HRISTOS ARE PRIORITATE FAȚĂ DE ASCULTAREA DE LEGE (1-5)

Mai întâi, le spune galatenilor pe față că sunt nechibzuiți și că se poartă ca niște oameni vrăjiți, hipnotizați, drogați, pe care cineva i-a fermecat într-un fel, ca să creadă ceva atât de greșit. Prima dovadă a valorii credinței este primirea Duhului Sfânt, pe care cei din Galatia o recunoșteau – și pe care îl aveau, ca oameni credincioși și născuți din nou. Ei bine, Duhul Sfânt nu l-au primit prin ascultarea de Lege, ci pentru că au crezut în Isus Hristos cel crucificat pentru ei. În al doilea rând, viața nouă începută prin Duhul nu poate fi implinită sau maturizată acum prin ascultarea de Lege. Duhul Sfânt continuă să facă minuni între ei, dar nu le face prin ascultarea de Lege, ci prin credința în Isus. Așadar, credința are prioritate absolută și centralitate absolută pentru că ne leagă de jertfa lui Hristos și de lucrarea Duhului Sfânt care înnoiește totul în viața creștinului, și îi dă putere deplină pentru o viață nouă.

CREDINȚA ARE PRIORITATE FAȚĂ DE LEGE: EXEMPLUL LUI AVRAAM (6-18)

Practic, Pavel arată că înainte ca Dumnezeu să dea Legea și chiar înainte ca Dumnezeu poruncească circumcizia pentru evrei, a fost credința lui Avraam.

Avraam a crezut și această credință i-a fost socotită de Dumnezeu drept „neprihănire” (un act divin, suveran, nu o obligație, v. 6). Pentru Pavel, această afirmație schimbă totul. Fiii lui Avraam, nu sunt cei biologici, ci acei ce au credință – din orice popor ar fi, din orice neam (v. 8). 6. Tot așa și "Avraam a crezut pe Dumnezeu, și credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire." Toți cei ce se bizuie pe credință intră în binecuvântările lui Avraam cel credincios. La fel, toți cei care se bizuie pe propriile fapte, după Lege, intră sub blestem, pentru că nu pot ține perfect, Legea cea perfectă. Legea vorbește despre fapte, nu despre credință.

Moștenirea cerească însă, vine conform credinței, nu conform Legii, pentru că așa sună promisiunile lui Dumnezeu: ele sunt făcute „lui Avraam și urmașului său (seminței sale), Hristos” (v. 16). Pavel subliniază că promisiunile lui Dumnezeu pentru Avraam sunt date lui Avraam și lui Hristos, urmașul său, nu lui Avraam, și tuturor evreilor, indiferent dacă ei au sau nu credință în Dumnezeu. Aceasta este o

învățătură foarte profundă și importantă despre mântuire și îi include și pe evrei și pe ne-evrei. Conform lui Pavel, moștenirea și binecuvântarea promise lui Avraam, sunt ale lui Hristos și a celor ce cred în El, evrei sau ne-evrei.

PERIOADA LEGII A TRECUT, ESTE TIMPUL CREDINȚEI ÎN HRISTOS (19-29)

Nicăieri nu este exprimat acest adevăr mai bine decât în Galateni. Legea nu este centrală în mântuire, ci Hristos și credința în El. Legea a fost adăugată și a legământul ei a ținut o perioadă, anume până la Hristos.

Legea e dată prin îngeri și prin mijlocitori (ca Moise), promisiunea mântuirii este dată prin Hristos, Dumnezeu întrupat, în mod direct. Legea nu dă viața, doar te acuză și te închide în vederea condamnării. Legea te păzește ca să nu scapi din închisoare, este o pază mai puternică decât la Doftana, sau Sing-Sing (San Francisco). Legea este un fel de pedagog sau îndrumător, până vine Hristos. Când a venit credința în Hristos, acțiunea Legii a încetat. Bineînțeles, acțiunea și validitatea Legii au încetat, dar relevanța ei, nu a dispărut, căci prin ea învățăm despre standardele lui Dumnezeu și cerințele lui. Legea rămâne o bună metodă de a stabili vinovăția păcătoșilor înaintea lui Dumnezeu, dar ea nu mai reglementează nici prezentul, nici viitorul celor credincioși. Dumnezeu a rezolvat problema vinovăției noastre și a înfierii în familia sa, altfel, nu prin Lege, ci prin jertfa lui Hristos și prin credință în Hristos.

Galateni 3 se încheie cu afirmația că toți cei ce cred în Isus sunt copii ai lui Dumnezeu. Identitatea lor le-o dă Hristos și nu există diferențe între ei: „Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici om liber; nu mai este nici gen masculin, nici gen feminin, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus” (3:28). Avem toți o umanitate esențială și Dumnezeu vrea să o recupereze prin Hristos, pentru sine.

Cu alte cuvinte, credincioșii din Galatia nu au de ce să se mai întoarcă la Lege și să se taie împrejur, așa cum cereau învățătorii iudaizanți. Nu avem de ce să ne întoarcem la trecutul dinainte de Hristos. Avem totul în Hristos, în prezent și viitor. Ce înseamnă acest lucru pentru credința ta, pentru ascultarea ta, pentru sfințenia ta?

APLICAȚII:

De ce credința în Hristos este mai importantă decât ascultarea de Legea de pe Sinai?

.....

Ce moștenire și ce promisiuni am primit prin Hristos?

.....
.....
.....

De ce spune Scriptura că pentru cei ce cred în Hristos nu mai există diferențe de neam, de gen, și de situație socială?

.....
.....
.....

La ce și cum i-a ajutat pe galateni aceste învățături despre credință și Lege?

.....
.....
.....

Cum suntem noi ajutați de Galateni 3 atunci când ne confruntăm cu învățătorii legaliști și iudaizanți de astăzi? Mai sunt și astăzi astfel de învățători?

.....
.....
.....

Galateni 4: Înfierea și moștenirea, Duhul Sfânt și viața nouă

În continuarea capitolului 3, capitolul 4 vine să explice mai multe despre faptul că adevărații moștenitori ai lui Avraam și ai promisiunilor date lui, sunt creștinii, adică cei ce cred în urmașul măreț al lui Avraam, care este Hristos.

CREȘTINUL MATUR ESTE UN MOȘTENITOR AL CREDINȚEI (1-7)

Perioada legământului Legii a fost ca o perioadă de tutelă. Majoratul omenirii a venit atunci când a venit Hristos. Pavel folosește imaginea aceasta ca să spună că până la Hristos nimeni nu putea discuta despre moștenire. Omenirea nu era majoră în credință, nu atinsese maturitate spirituală.

La nașterea lui Hristos și după jertfa lui, omenirea și-a atins majoratul. Am putut crede în Hristos și am devenit moștenitori ai veșniciei. Deși au stat sub tutela Legii până atunci, și au așteptat, acum au putut să intre în familia lui Dumnezeu, să devină copii ai lui și să aibă drept la moștenire. Prin credință, oamenii au fost mântuiți. Prin Duhul Sfânt, și-a primit statutul de „fii ai lui Dumnezeu” și Duhul acesta, care este Duhul înfierii sau al adopției în familia lui Dumnezeu, este Duhul lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Duhul Sfânt a venit în noi – din cauza lui Hristos – ne-a dat o nouă naștere spirituală și ne face să strigăm „tată!”, către Dumnezeu. Astfel, Duhul Sfânt ne confirmă înfierea, adopțiunea. Iar cine este fiu, are și moștenire în împărăția Tatălui.

CREȘTINUL IMATUR ESTE ROBIA FAȚĂ DE IDOLI ȘI LEGALISM (8-11)

Stare noastră dinainte de a crede în Hristos putea fi doar de două feluri: supuși Legii – dacă eram evrei, sau supuși idolilor – dacă eram păgâni. Ambele situații sunt descrise de Pavel aici ca „învățături de început”, învățături slabe, sărace, bazate pe reguli, pe sărbători și tradiții. Acum, după ce ne-am întâlnit cu Hristos, și am fost avansați la starea de copii moștenitori, nu de robi, cum mai este posibil să ne întoarcem la Lege sau la acele învățături slabe, de început?

CREDINȚA ÎNSEAMNĂ SĂ TE ASEMENI CU HRISTOS (12-20)

Starea de copil al lui Dumnezeu este o stare avansată. Simți bucurie în inimă, siguranță, nu disprețuiești pe cei bolnavi, îi prețuiești pe învățători buni, biblici, care îți explică bine mântuirea, îi ajuți pe frați și surori și îi prețuiești. Fiți plini de râvna pentru bine, nu pentru acești învățători falși, zice Pavel. Învățătorii falși vor să îi desprindă pe credincioși de la credința bună, solidă, și să îi alipească de minciuni și erori, să îi ducă înapoi în timp.

Pavel este dezamăgit, dar nu disperat. El face o mărturisire neobișnuită și spune „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile

nașterii, până ce va lua Hristos chip în voi! O, cum aş vrea să fiu acum de faţă la voi şi să-mi schimb glasul; căci nu ştiu ce să mai cred!” (v. 19-20). Aşadar, apostolul se compară cu o femeie care naşte în dureri.

Întorcerea cuiva la credinţă poate fi şi un eveniment unic, fericit, dar şi o convertire întortocheată, cu probleme, aşa cum au experimentat aceşti credincioşi galateni din secolul întâi. Numai că metafora nașterii este destul de complicată: nu neapărat galatenii sunt născuți la o viață nouă, cât aceasta viață nou începe cu transformarea lor după chipul lui Hristos. Nașterea lor la viață este descrisă ca un proces în care Hristos își transferă caracterul său, chipul său în noi. Să fii asemenea lui Hristos, ca frate al Mântuitorului, ca un copil de Dumnezeu – după chipul lui Hristos, iată un fel neobișnuit de a descrie convertirea cuiva.

CREȘTINII SUNT COPII AI CREDINȚEI ȘI AI PROMISIUNII, CA ISAAC (21-31)

În final, Pavel le dă galatenilor un exemplu din Vechiul Testament, adică din Cărțile Legii lui Moise, anume din Geneza. Ce le spune Pavel? Că acei ce vor să se întoarcă de la promisiunile lui Hristos, la regulile Legii, sunt chiar împotriva Vechiului Testament, la care vor să se întoarcă!

Astfel, Pavel le arată că Avraam a avut la început doi fii, pe când era căsătorit cu Sarah. Isaac este fiul promisiunii date de Dumnezeu Sarei și lui Avraam, el este moștenitorul, iar toți creștinii se aseamănă cu Isaac, pentru că au primit moștenirea credinței și viața veșnică prin Hristos, așa cum li s-a promis. Bine, și atunci pe cine reprezintă Ismael, fiul lui Avraam și al lui Agar, roaba lui Sarah? Pe Ismael îl adoptase Sarah la naștere, dar el nu era fiul promisiunilor lui Dumnezeu, ci fiul îngrijorării Sarei că Dumnezeu nu îi va da nici un fiu... Ca stăpână a roabei sale, Agar, Sarah putea să îi ceară orice, și așa ea i-a cerut să aibă un copil cu Avraam, care să le fie moștenitor, pentru că Sarah părea să fie stearpă. Ismael a fost fiul îngrijorărilor și nu fiul promisiunilor, nici al credinței, și a rămas fiul unei roabe, Agar, el însuși supus robiei, dacă bineînțeles, nu era adoptat.

Ce înseamnă această comparație? Pavel explică bine mai departe. Creștinii care cred, se aseamănă cu Isaac cel promis prin credință, iar iudeii care se țin de Legea de pe Sinai, se aseamănă cu Ismael, care era fiul robiei și al îngrijorării. Când a fost izgonită Agar, ea s-a refugiat cu Ismael, în pustiu Sinai, unde Domnul i-a purtat de grijă. Însă, tot pe Sinai s-a primit și Legea. Pavel spune, aşadar, evreii care îl resping pe Hristos, se aseamănă cu Ismael care este salvat în pustia Sinai. Creștinii au intrat în Canaanul spiritual și așteaptă Ierusalimul ceresc, iar evreii care îl resping pe Hristos și vor să rămână cu Legea de pe Sinai, rămân în pustiu robiei și rătăcirii... Noi însă, zice Pavel „nu suntem copii

femeii roabe, ci ai femeii libere. Hristos ne-a izbăvit ca să fim liberi” (v. 31). Aceasta este o explicație excelentă că acela care crede în Hristos, ca un fiul al făgăduinței cerești, nu mai are nevoie să se întoarcă la robia ascultării de Legea de pe Sinai.

APLICAȚII:

Care sunt beneficiile și datoriile faptului că am devenit copii ai lui Dumnezeu?

.....
.....
.....

De ce nu mai este nevoie și este illogic să ne întoarcem la credința în idoli sau la ascultarea de Legea de pe Sinai?

.....
.....
.....

De ce spune Pavel că viața de credință este matură atunci când Hristos ia chip în noi?

.....
.....
.....

Cu cine sunt asemănați creștinii care îl urmează pe Hristos și promisiunile lui, cu Isaac, fiul Sarei, sau cu Ișmael, fiul Agarei? De ce iudeii care îl resping pe Hristos sunt asemănați cu Ișmael și Agar?

.....
.....
.....

Galateni 5, Roada Duhului face diferența

Presiunea legalismului și a urmării tradițiilor este foarte mare. Ca să fie acceptați de ceilalți care se conformează obiceiurilor și legilor religioase, oamenii sunt în stare să facă multe. Dar întoarcerea de la credință la obiceiuri și legi, este o întoarcere la robie, iar Pavel ne îndeamnă să nu ne întoarcem.

PUTEREA CREDINȚEI ȘI A DRAGOSTEI, SAU ROBIA LEGII ȘI CĂDEREA DIN HAR (1-6)

Jugul robiei față de Legea de pe Sinai, se arată prin multe lucruri: întoarcerea la reguli de mâncare, de sărbători, de îmbrăcăminte. În cazul galatenilor, ei erau împinși să primească și tăierea împrejur a Legii, ca să fie în toate conform legământului vechi. Atunci, Pavel îi atenționează că, dacă intră sub regulile Legii de bunăvoie, Hristos nu le mai aduce nici un folos. Este simplu de înțeles: ei nu se mai bazează pe iertarea lui Hristos, ci caută merite prin Lege, ei nu mai intră în legământ cu Dumnezeu, prin Hristos, ci poartă semnul legământului prin circumcizie. Și nu mai caută neprihănirea prin credință, ci neprihănirea prin ascultarea Legii – de aceea, au căzut din harul adus de Hristos, au renunțat la darul sau harul acesta.

Cine îl primește pe Hristos însă primește și Duhul Sfânt, iar prin Duhul Sfânt are nădejdea mântuirii, iar credința în Hristos este o mare forță prin dragoste, căci așa lucrează credința, prin dragoste. Hristos stinge sau șterge total importanța tăierii împrejur, și importanța Legii, ele nu mai au nici o putere pentru mântuire.

Așadar, să alegem: Hristos – sau Legea? Rămânere în har – sau părăsirea harului? Neprihănire prin tăiere împrejur – sau prin credință? Energie prin datorie față de Lege – sau energie de fapte bune prin dragoste?

CONTINUĂ SĂ ALERGI ÎN ALERGAREA LIBERTĂȚII (7-13)

Influența legalismului este ca plumbul în picioarele alergătorilor. Creștinul bazat pe credință este ca un alergător olimpic care va câștiga proba sportivă, cine ascultă de Lege, este ca un alergător care cade și nu ia nici un premiu.

Nu-ți trebuie multă drojdie ca să crească pâinea sau cozonacul: doar pic. La fel și cu legalismul: accepți un pic, sfârșești prin a accepta totul, toată Legea.

Pavel apără energic credința și liberatea pe care ne-o aduce ea. Când ești rob, ai reguli și nu ai bucurii. Când ești credincios, ești un om liber de acuzații și legi religioase și te bucuri, și ai și regula dragostei. Credinciosul nu trebuie să își folosească libertatea în Isus, ca pe o

libertate de a fi rău sau om nepocăit. Adevărata libertate este libertatea care slujește în dragostea lui Hristos.

DRAGOSTEA CREDINȚEI ȘI CONDUCEREA DUHULUI, ȘI POFTELE TRUPULUI (14-18)

Tocmai de aceea zice Pavel – și Legea se poate reduce la o singură mare poruncă: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (v. 14). Oamenii care nu trăiesc în dragoste sunt în stare să lupte mereu unii cu alții, să se muște și să se devoreze unii pe alții, dacă se poate.

Aici există un singur remediu: a umbla condus de Duhul Sfânt. Doar așa poți să rezisti răutății cu care ne-am născut și care este în noi, prin păcat. Trupul cu tendințe păcătoase dorește lucruri împotriva Duhului, iar Duhul dorește lucruri care sunt împotriva poftelor trupului.

Dar Legea pedepsește trupul, pe când credinciosul în Hristos, are puterea de trăire sfântă a Duhului Sfânt, și este liber. Legea nu îl poate judeca, nici condamna pe cel credincios, pentru că este iertat și eliberat de Hristos.

ROADELE DUHULUI (19-26)

Așadar, faptele noastre vin fie din poftele trupului, fie din îndemnurile Duhului. Trupul pofteste păcate și creează mereu conflicte, pe când Duhul rodește un buchet întreg de calități. Firea pământescă nu are rod, pentru că este în întuneric, și doar provoacă fapte și pofte rele. Duhul, ne pune în lumina lui Hristos, și în lumină apare și rodul spiritual cel bun.

Cele două liste trebuie să ne pună pe gânduri. Astfel, faptele firii pământești sunt: adulterul, imoralitatea, indecența, desfrânarea, idolatria, magia și ocultismul, dușmăniile, certurile, geloziiile, mâniile, ambițiile egoiste, dezbinările, crearea de tabere și partide, invidiile, violențele ucigașe, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare (v. 19-20). Avertizarea foarte sobră este că nimeni care se complăce în asemenea acțiuni nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu. (v. 21). Ori își pierde dreptul la împărăție, ori nu au fost niciodată copiii lui Dumnezeu, ca să aibe această moștenire.

Cine trăiește sub conducerea Duhului, aduce rod, iar rodul Duhului este ca un buchet sau ca un ciorchine, are mai multe flori sau mai multe boabe. Ele sunt dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, binefacerea, credințioșia, blândețea, înfrânarea poftelor (v. 22-23). Un asemenea rod nu poate fi judecat, nici condamnat de Lege. El depășește Legea în orice privință pentru că vine de la Duhul Sfânt.

CONCLUZIILE

Concluzia lui Pavel, în această demonstrație despre importanța ascultării de Duhul și nevoia de a părăsi legămintele Legii este clară. Dacă avem viață nouă prin Duhul Sfânt, prin naștere din nou, atunci să

trăim viața prin puterea Duhului, prin credință, nu prin întoarcere la regulile Legii (24-25). Alternativa, este o Biserică tulburată și nimicită de orgolii, ambiții, invidii și provocări, în căutarea unei glorii deșarte.

Așadar, soluția pentru o Biserică vie, bine motivată, așezată bine în harul lui Dumnezeu, este să fie o Biserică a credinței și a trăirii prin Duhul Sfânt, o Biserică a unității și maturității spirituale, a credinței și a slujirii reciproce.

APLICAȚII:

De ce se spune că întoarcere la Lege înseamnă căderea din har? Ai pierdut mântuirea sau ai pierdut bucuria mântuirii?

.....
.....
.....

De ce credința îți dă putere să alergi în alergarea vieții, iar legalismul te face să te împiedici și să cazii?

.....
.....
.....

De ce creștinii care se întorc la legalism ajung să se muște unii pe alți și să trăiască în certuri și orgolii?

.....
.....
.....

Ce înseamnă că rodul Duhului este unul, dar are mai multe părți – sau „boabe”? Pot ele să apară separat, sau trebuie să apară în grup, în viața unui creștin?

.....
.....
.....

Galateni 6, Evanghelia și slujirea creștină

În ultimul capitol al epistolei, Pavel socotește că a demonstrat tot ce trebuie demonstrat, și acum face niște aplicații importante. El atrage atenția că aceia care se întorc cu fața spre regulile Legii vor deveni creștini firești și insensibili, mândri și certăreți, ușor de înșelat, iar cei care se întorc la credință și la călăuzirea Duhului, vor fi creștini maturi, care ascultă Cuvântul, care slujesc pe cei în nevoie și „nu obosec să facă binele”.

ÎNTR-AJUTORAREA FRAȚEASCĂ, ASISTENȚA SPIRITUALĂ (1-5)

Creștinul spiritual este gata să îi ajute pe cei care cad în greșeli, și nu sunt gata să îi critice și să îi acuze. Omul spiritual îl ridică pe cel greșit cu blândețe fermă, și cu grijă să nu cadă și el în aceleași greșeli sau păcate. Asta înseamnă maturitate și smerenie. Mulți îi ceartă pe alții, dar la urmă ajung să cadă și ei.

Creștinul spiritual are simțul măsurii, nu crede că el este cel mai important din lume, este gata să ajute la purtarea sarcinilor celorlalți și continuă să fie și responsabil și smerit. Greșelile de care vorbește Pavel se referă la păcate, iar sarcinile se referă la greutățile vieții, la poverile pe care uneori le ai de dus (un om bolnav în familie, o scădere de salariu, lipsă de hrană, oboseala vieții, etc.).

DĂRNICIA ȘI FACEREA BINELUI (6-10)

Unul din testele de seamă ale creștinului spiritual este să își prețuiască învățătorii și păstorii din Biserică, misionarii, slujitori spirituali. Efectul învățătorilor falși și iudaizanți era că aceștia căutau răsplată pentru învățătura lor, iar creștinii din Galatia au ajuns să își disprețuiască învățătorii și păstorii.

Pavel este foarte clar: „6. Cine primește învățătura în Cuvânt să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață. 7. Nu vă înșelați: "Dumnezeu nu Se lasă să fie batjocorit." Ce seamănă omul, aceea va și secera.” Ultimul sfat este foarte practic și foarte înțelept, pentru orice Biserică: „9. Să nu oboșim în facerea binelui; căci, la vremea potrivită, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală. 10. Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință.” De ce spune Pavel acest lucru? Ajutorarea trebuie să înceapă din familie și din Biserică. Nu este permis să spunem, avem nevoie de programe de ajutor și de programe sociale, dar să îi neglijăm pe frații și surorile din Biserică, aflați în lipsuri și cu poveri.

ÎNCHEIEREA ȘI RE-AMINTIREA LIBERTĂȚII ÎN HRISTOS (11-18)

Ultimele rânduri ale epistolei, ne conduc spre cuvintele de salut și de despărțire. Pavel le spune că le-a scris cu propria sa mână, ca semn al

dragostei pentru ei. Este posibil ca, în original, restul epistolei să fi fost scris un ajutor al său în misiune.

În final, zice Pavel, este toate problemele lor se reduc la căutarea unor motive de laudă și competiție. Învățătorii falși voiau să raporteze ca au întors la Lege pe acești creștini întorși de curând și că i-au făcut să se taie împrejur. Asta însemna că vor să se laude cu trupurile acestora. Pavel spune, eu nu vreau să mă laud cu nimic, doar cu crucea Domnului Hristos! Eu nu mai sunt în competiție cu nimeni, alergarea mea este să mă asemăn cu Hristos.

De aceea, zice el, tăierea împrejur nu mai are nici o importanță. Eu vreau să mă laud cu Hristos, nu cu Legea. Ce are importanță este să fii un om cu viață nouă, primită prin credință în Hristos, adică să fii o „creație nouă”, un om transformat! Această țintă este un adevărat dreptar al învățaturii bune și merită să ni-l însușim toți, și evrei și ne-evrei. Și da, este adevărat că și Pavel era tăiat împrejur, dar asta nu însemna că le cere și altora sau că este esențial pentru a fi un om nou în Hristos!

Ultima sa dorință este ca toți galatenii să rămână în har, nu în Lege: „Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.” (v. 18).

APLICAȚII:

De ce este important să simțim cu frații în credință și să îi ajutăm?

.....

Ce înseamnă să ajuți pe cineva căzut în greșeală? Care sunt condițiile unui ajutor matur și eficient?

.....

Ce înseamnă să ne purtăm poverile unii altora?

.....

De ce Pavel simte nevoia să îi îndemne să nu uite să îi prețuiască și să îi ajute pe învățătorii și păstorii din Biserică? Ce avertizare dă Pavel?

.....
.....
.....

Cu ce se laudau învățătorii falși? Cu ce anume se laudă Pavel și vrea să ne laudăm și noi?

.....
.....
.....

Vrei să rămâi în harul lui Hristos sau să devii un creștin care se întoarce cu fața spre Lege? De ce?

.....
.....
.....